

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five on a Secret Trail
Eerste originele uitgave: 1956 / herziene editie: 2017

Tekst en illustraties: © 2017 Hodder & Stoughton Limited
Omslagillustratie: Laura Ellen Anderson

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited. No trademark or copyrighted material may be reproduced without the express written permission of the trademark and copyright owner. The moral right of the author has been asserted.

Deze uitgave:
De Vijf zijn iets op het spoor
Opnieuw vertaald door: Jolien Savalle
Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

© 2024 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

ISBN 978 90 02 28056 6
D/2024/0034/58
NUR 283

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton[®]

De Vijf

zijn iets op het spoor

Vertaling: Jolien Savalle

STANDAARD UITGEVERIJ

INHOUD

1. GEORGE DOET NOGAL MOEILJK.....	9
2. ANNE KOMT OOK KAMPEREN.....	17
3. HET OUDE HUIS ... EN EEN VERRASSING.....	25
4. DIE NACHT	33
5. WEER DIE JONGEN!	41
6. ONWEER IN DE NACHT	49
7. VREEMDE GEBEURTENISSEN	58
8. ALLEMAAL WEER SAMEN!.....	67
9. EEN KLEINE VERKENNING.....	76
10. WAT GEBEURT ER?	84
11. INTERESSANTE ONTDEKKINGEN EN EEN PLAN.....	92
12. EEN GOEDE SCHUILPLAATS.....	100
13. OP WACHT IN HET HUIS.....	107
14. EEN SPANNENDE NACHT EN EEN VERRASSE OCHTEND.....	115
15. GOED GEDAAN, GEORGE!	124
16. DE GEHEIME DOORGANG.....	133
17. VOL VERRASSINGEN.....	141
18. DE WEG NAAR BUITEN	150
19. TERUG NAAR KIRPIN COTTAGE	159
20. HET AVONTUUR EINDIGT ... ZOALS HET BEGON!.....	167

HOOFDSTUK 1

George doet nogal moeilijk

‘Mam! Mam, waar ben je?’ schreeuwde George, terwijl ze het huis binnenstormde. ‘Mam, snel!’

Er kwam geen antwoord. Georges moeder was in de achtertuin van Kirrin Cottage bloemen aan het plukken. George schreeuwde opnieuw, dit keer op haar allerhardst.

‘MAM! MAMA! Waar ben je?! HET IS DRINGEND!’

Vlakbij werd een deur opengegooid en daar stond de vader van George. Hij keek haar woedend aan.

‘George! Wat *is* dit voor herrie? Ik zit midden in een aantal zeer moeilijke ...’

‘O, pap! Timmy is gewond!’ zei George. ‘Hij ging ...’

Haar vader keek naar Timmy, die gedwee achter George stond. Hij snoof even.

‘Gewond? Hij lijkt me prima in orde. Hij zal wel weer een doorn in zijn poot hebben, en jij denkt meteen dat dat het einde van de wereld is, met je geschreeuw ...’

‘Timmy is *echt* gewond!’ zei George met een snik in haar stem. ‘Kijk dan!’

Maar haar vader was zijn studeerkamer alweer binnengegaan en de deur sloeg met een klap dicht. George staarde

er woedend naar en leek zo precies op haar heetgebakerde vader.

‘Je bent niet aardig!’ riep ze. ‘En ... O, daar is mam. MAMA!’

‘Lieve help, George, wat is er aan de hand?’ vroeg haar moeder, terwijl ze de bloemen neerlegde. ‘Ik hoorde eerst je vader schreeuwen, en toen jou.’

‘Mam, Timmy is gewond!’ zei George. ‘Kijk!’

Ze knielde neer bij de hond en trok voorzichtig één oor naar voren. Daarachter zat een grote snee. Timmy jankte. Tranen welden op in Georges ogen en ze keek naar haar moeder.

‘Het komt wel goed, George,’ zei mevrouw Kirrin. ‘Het is maar een snee. Hoe komt hij daaraan?’

‘Hij sprong over een greppel en zag het oude prikkeldraad over het hoofd,’ zei George. ‘Zijn oor bleef aan een roestig stukje hangen. Het blijft maar bloeden.’

Haar moeder keek ernaar. Het was een behoorlijk diepe snee.

‘Breng hem maar naar de dierenarts, George,’ zei ze. ‘Misschien moet het gehecht worden, het is best diep. Arme Timmy. Het is maar goed dat het niet zijn oog was, George.’

‘Ik breng hem meteen naar de dierenarts,’ zei George, terwijl ze opstond. ‘Denk je dat hij er nu is?’

‘Ja, het is spreekuur,’ zei haar moeder. ‘Ga maar gauw.’ Haastig bracht ze Timmy over de landweggetjes naar

het mooie huis waar de dierenarts woonde. George, die nogal bezorgd was, was enorm opgelucht toen bleek dat de dierenarts haar zorgen niet deelde.

‘Een paar hechtingen en die snee is zo weer genezen,’ zei hij. ‘Hou hem even vast, wil je, terwijl ik het klusje klaar. Hij zal het nauwelijks voelen. Zo, ouwe jongen, sta eens stil? Zo, ja.’

Al na vijf minuten stond George de dierenarts uit de grond van haar hart te bedanken.

‘Ik was zo bezorgd! Komt het helemaal goed met hem?’

‘Goeie genade, natuurlijk! Maar je mag hem niet aan die wond laten krabben,’ zei de dierenarts, terwijl hij zijn handen waste. ‘Als hij dat doet, kan het misgaan.’

‘O. Maar hoe moet ik hem dat duidelijk maken?’ vroeg George beduusd. ‘Kijk, hij probeert er nu al aan te krabben.’

‘Je moet een grote kartonnen kap voor hem maken,’ zei de dierenarts. ‘Eentje die een beetje uitsteekt, zodat hij met zijn poot niet bij die snee kan komen, hoe hard hij er ook zijn best voor doet.’

‘Maar ... maar dat vindt Timmy vast niet leuk,’ zei George. ‘Honden zien er heel gek uit met die kappen die op grote kragen lijken. Ik heb het weleens gezien. Dat vindt hij vast verschrikkelijk.’

‘Tja, het is de enige manier om te voorkomen dat hij aan die wond gaat krabben,’ zei de dierenarts. ‘Ga maar gauw, George, er wachten nog meer patiënten.’

George liep met Timmy naar huis. Hij slenterde rustig achter haar aan, blij met de extra aandacht die George hem gaf. Toen hij bijna thuis was, ging hij plotseling zitten en stak zijn achterpoot op om aan zijn gewonde oor te krabben.

‘Nee, Timmy! NEE!’ riep George geschrokken. ‘Je mag NIET krabben. Straks krab je de pleister eraf en gaan de hechtingen kapot. NEE, Timmy!’

Timmy keek verbaasd op. Ook goed. Als George plotseling in paniek raakte doordat hij krabde, zou hij wel wachten tot hij alleen was.

Maar George kon Timmy’s gedachten net zo makkelijk lezen als hij de hare! Ze fronste. *Pff, ik zal toch die kartonnen kap voor hem moeten maken. Misschien wil mam me wel helpen.*

Dat wilde ze wel. George was niet zo goed in dat soort dingen. Ze keek toe terwijl haar moeder de kap uit het karton knipte, om het verbaasde hoofd van Timmy paste en de randen met een draad aan elkaar naaide zodat hij hem zelf niet af kon krijgen. Timmy snapte er niets van, maar hij bleef heel geduldig staan.

Zodra de kap klaar was en veilig om zijn nek zat, liep hij weg. Maar toen hij zijn achterpoot optilde om aan zijn pijnlijke oor te krabben, kwam hij niet voorbij de kap en krabde hij alleen maar aan het karton.

‘Maak je geen zorgen, Timmy,’ zei George. ‘Het is maar voor een paar dagen.’

De deur van de studeerkamer ging open en haar vader

kwam naar buiten. Hij zag Timmy met de kap en bleef verbaasd staan. Toen begon hij te bulderen van het lachen.

‘Hé, Timmy, je lijkt koningin Elizabeth de Eerste wel met die mooie grote kap!’ zei hij.

‘Lach hem niet uit, pap,’ zei George. ‘Je weet dat honden er niet tegen kunnen om te worden uitgelachen.’

Timmy keek inderdaad nogal beledigd. Hij keerde de vader van George de rug toe en beende naar de keuken. Daar klonk eerst wat gegniffel en toen een luide lach van iemand bij de keukendeur. Het was de melkboer.

‘Waarom draag je die gekke kap, Timmy?’ vroeg de stem van mevrouw Kirrins hulp Joanna. ‘Je ziet er heel vreemd uit!’

George was boos en dat bleef ze de hele dag. Iedereen werd er heel ongemakkelijk van. Wat gemeen dat ze arme Timmy allemaal uitlachten! Beseften ze niet hoe vervelend zo’n kap zat? En Timmy moest hem dag en nacht dragen! Hij kon niet eens lekker gaan liggen. George liep er zo kwaad en ellendig bij dat haar moeder zich zorgen begon te maken.

‘George, schat, maak hier niet zo’n gedoe van. Straks wordt je vader nog boos. Timmy zal die kap minstens een week moeten dragen zoals je weet, en hij ziet er gewoon een beetje komisch uit als je hem voor het eerst ziet. Hij begint er zelf al aan te wennen. Straks merkt hij er niks meer van.’

‘Iedereen lacht hem uit,’ zei George gefrustreerd. ‘Toen hij de tuin in liep, hingen er allemaal kinderen over de muur

die keihard moesten lachen. En de postbode zei dat hij het wreed vond. En pap vindt het grappig. En ...'

'Och, George, je gaat toch niet weer een van je buien krijgen, hè?' zei haar moeder. 'Denk eraan, Anne komt morgen. Voor haar is er niks aan als jij je zo gedraagt.'

George hield het nog een dag vol. Toen, na twee ruzies met haar vader over Timmy, nog een met een paar jongens die hem uitjouwden, en een met de krantenjongen, besloot ze dat ze geen dag langer in Kirrin Cottage zou blijven.

'We nemen mijn tentje mee en gaan samen ergens naartoe,' zei ze tegen Timmy. 'Ergens waar niemand je kan zien tot je oor beter is en die afschuwelijke kap af mag. Vind je dat geen goed idee, Timmy?'

'Woef,' zei Timmy. Hij vond eigenlijk alle ideeën van George goed, hoewel hij twijfelde aan het idee van de kap.

'Je weet dat de honden je ook belachelijk maken, Timmy,' zei George ernstig. 'Heb je gezien hoe die dwaze kleine poedel van mevrouw Janes verderop in de straat naar je stond te staren? Hij zag eruit alsof hij lachte. Ik wil niet dat je voor gek gezet wordt. Ik weet dat je dat niet leuk vindt.'

Timmy vond dat zeker niet leuk, maar hij was lang niet zo overstuurd door de kap als George leek te zijn. Hij volgde haar terwijl ze naar haar slaapkamer ging en keek hoe ze een paar dingen in een kleine tas begon te proppen.

'We gaan naar dat afgelegen plekje op de heide,' zei ze tegen hem. 'We zetten onze tent op bij een beekje en daar

blijven we lekker zitten tot je oor genezen is. We gaan vanavond. Ik pak mijn fiets en bind al onze spullen erop.’

Dus midden in de nacht, terwijl Kirrin Cottage er donker en kalm bij lag, sloop George met Timmy naar beneden. Ze liet een briefje achter op de eettafel en ging toen haar fiets halen. Ze bond haar tentje achterop, net als de tas met eten en andere spulletjes.

‘Kom op!’ fluisterde ze tegen de verbaasde Timmy. ‘We gaan. Ik zal langzaam fietsen en dan kun jij naast me rennen. En NIET blaffen!’

Ze verdwenen in het donker. Timmy rende als een donkere schaduw naast de fiets. Niemand had door dat ze weg waren. Op Kirrin Cottage was het stil en vredig. Alleen het gekraak van de keukendeur was te horen – die was George vergeten dicht te doen.

Maar wat een heisa de volgende ochtend! Joanna vond het briefje van George als eerste en vroeg zich af wat het daar op de eettafel deed. Ze rende regelrecht naar de kamer van George en keek naar binnen. Het bed was leeg. Geen George, en Timmy’s mand was ook leeg. Joanna bracht het briefje naar mevrouw Kirrin.

‘O nee! Wat een dwaas is George toch soms!’ zei ze, toen ze het gelezen had. ‘Kijk dan, Quentin! Wat een drukte over Timmy! Nu is George met hem weggegaan, Joost mag weten waarheen!’

Haar man pakte het briefje aan en las het hardop voor:

‘Lieve mam, ik ga een paar dagen weg met Timmy tot zijn oor beter is. Ik heb mijn tent meegenomen en een paar spullen. Maak je geen zorgen, alsjeblieft. Zeg maar tegen Anne dat als ze met me mee wil, ze naar de heide moet komen, aan het einde van de Carterslaan. Dan zal ik haar laten zien waar ik kampeer. Zeg maar dat ze om twaalf uur moet komen. Liefs van George.’

‘Dat is me toch ook wat!’ zei hij. ‘Oké, laat haar maar wegblijven als ze wil – ik ben wel klaar met haar nukkige blik en Timmy’s droevige ogen. Zeg inderdaad maar tegen Anne dat ze naar George toe gaat, dan heb ik misschien een paar dagen rust!’

‘Het komt wel goed met George,’ zei zijn vrouw. ‘Ze is best verstandig, en ze heeft Timmy. Ik zal tegen Anne zeggen dat ze haar moet gaan opzoeken als ze straks aankomt.’

Toen Anne op het station van Kirrin aankwam en uitkeek naar George en Timmy, waren die er niet. Alleen haar tante was er, zoals gewoonlijk met een grote glimlach.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Anne. ‘Waar zijn George en Timmy?’

‘O, George is er in haar eentje vandoor gegaan,’ zei haar tante Fanny. ‘Kom mee, dan vertel ik je alles!’